

Talwised tormid.

hind 3 kop.

1903 aastal.

30

kop. eest saab iga
üks minu väest
ilma postirakata

12

annet aastas ime
maitsevaid luge-
mise materjali ja

50

kop. eest jaadan
igale tellijale ilmu-
wad nr. toju täite.

Tuleval — 1904 aastal — pakkim kõide — hind aga endine. Detsembri kuul ilmub „Jõulu healed“ Valime tellimiste ülesandmistega tuleva aasta peale rutata.

Uuesti asendatud Peterburist Narva

teigiti täieline meeste ja naesterühma riiete valmistamise **töökoda**. Kõikproovid siinsete ja väljamaa vabrikutest on alati minu juures suures väljavalikus näha. Töö saab kõige huuljamate ja uemate väljamaa moodide (süsteem) järelt tehtud. Teendari et ka need riided, mis teiste rätsepate juures on ära rifutud — võin mina üksnes jälle imber teha ja paššima panna. Auustades J. Luikimel.
r. Narva, Rovinaja ulica, domъ № 186 188.

Kinnata saab iga üks tuleva aasta **12** annet, minu lendlehta, kes enne Jõuluid **5** tellimist — 150 t. ära maksab ja kes postiga 2 rub. sisse saadab. Bangu jeda iga lendlehte luueja teraselt täbele! —

Kõik jagused raamatud, ajalehed, nende kirjad jne., saavad hästi korralikult ja ruttu — odavalt — poegitud. T. M. Frandzdorfi raamatukaup.

Kinnata annan igale uuele tellijale **Jõulualbumi**, kes mitte 1904 a. tellimise raha, enne Jõulupühi 50, eest 30 t sisse maksab.

Poisike auusa vanemate laps, võib kogu lehtede täite kandmiseks, teenistust jaada. T. M. Frandzdorfi raamatukaupluses.

Raua, töö ja majariistade Uuesti avatud kauplus

Narvas, Suures uulitsas Kortii majas.
joovitab juures väljavalikus tõdriugu rauakaupa, tööriistasi, majapidamise nõusid, waabatud ja waabamata riistu, metalkrantsisi, väljamaa huiskusi, püssisi, rewolwrisi, patronisi Batashowi, Tuula-themasi-naid; lampisi; habeme ajamise nuad; (N. Boher ja te. ja palju muud, väljamaa kaupa.

Auustusega **A. J. Blaushildt.**

Odaw wene ja wäljamaa weinide kauplus!

Soovitan igaleltsi: weinid naliwahad, konjakid, rommid, shampanjovid, fetterid, limonadid jne.

Wagust punast wiina wedro 4 r. 50 f.
 wiini 1 " 25 "
 Sannohagust 1 " 25 "
 toobi wiini " 45 "
 Madeira portwint wedro 5 " 50 "
 " 1/2 wedro 1 " 50 "
 " toobi wiini 80 ja 50 f.

Kuinaid ja walget weini 40 pbl.
 Madeira ja portwein 60 f., 85 f.,
 1 r., 1 r. 50 f., 2 r., 3 r. ja 4 r. pbl.
 Süt 8 f. ja tallimad: Durdin ja Kaliforni laua süüt, Rosenhof, Navarra, Waldschlosshen j. n. e.
 Massi wiini odavam ja wiitafte toju fätte. Peale selle Kaliforni me weini 1 r. pudel ja tallim.
 Wäljamaa Soint-Maphaeli wiina „Ködu jöber“.

Aruustajega **P. L. Berg,**
 Ülem Kalfornia weinide wäljajaandja wenemaat.
 Narwas, Suures uul., nr. 49. Telefon nr. 26.

Tien uuesti saanud:

meeste- ja naeste-rahwa talw mütid, kraed, kajakanahad, mihwid, wihmatumed, tüdad, maniskad, nõõbid, õigariitoosid, jalutuskeppid j. n. e.

Kaup on, hea hinnad odawad. Palun tahtesti waatama tulla.

Kõige aruustajega **L. S. Kopp.**
 Narwas, Suures uul., Brache majas.

P. D. Bolotow

Minnituse jeltide „New-York'i“ inspektor ja „Pomoschi“ agent, annab auwakklikult teada et tema tell 9—12 lõuna, iga esmaspäew, festnädala, reede kõifiguu finnituse asjades nagu: etu jurma, wanadute, wigastuse, lastele kaajawara; kui ka majade, waranduse warguise asjus jne. iimefi ette wõtab. Narwas, W. Petrowskiz, Wudanitu majas, 7 uulitias.

Kõige täielikum raua kauplus

Narwas

Suures uulitias, omas majas, nr. 56 telefon nr. 43.

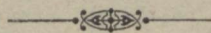
Mlati on kauplusest jaada: randa, igast juuruses ja jeltis, tsinkplekki, washplekki punast ja kollast traati igat jelti; naelu kõiki jelti; lakkid igas juuruses; ja beaduses; ahjupliidid igas juuruses; wiilid; wedru ja muud terast; telefonid ja nende jäud; püshrohtu, baawlid, padronid, kuulid; lakkid, wärwid õlid, oliwi j. n. e., kõied ja nõõrid; klaasi iga jelti ja tarwa; ahelaid; witti ning iga juuruseid maja kraamifid, riistu ja nõusid. Kõige paremad wäljamaa jalatritsud — uisud — igas jeltis ja juuruses. Melhiori thee lusikaid, muad ja tahwolid.

Auwapakkilult

A. J. Nõmtak.

„Ehk saab seal!“...

Shtune rahu on end üle Narva linna välja lahutanud. Viikvõus uulitsatel on vähemaks jäänud. Nimult Peetri platši peal, ühe kivimaja seinä ääres, konutavad veel pool uimased joodikud. Ja ja selle maja ühe ukse pealt särab roheline, küld tähtedega, lai laud vastu...

„Mis nüüd Mihkel — kas hakame kodu poole kohima, või wiidame veel aega?!“... ümijeb üks jooma mend.

„Mis seal kodugi teed!... Ega ta eest ära lähe?... Pea filmad lahti, ehk näed mõne omase, filmad mõne sarnase — kelle taskus ka veel mõni kopikas oleks olema?“ ürab teine lallutatavalt vastu.

„Mine j...ale, kust ja nüüd niisugused leiad! Ehk, mis ja rahaga teed?... kassonna on kinni; mõjalt ei saa ka tiba, ei tilka!“...

„Mis kinni!... Siin on kinni, küll teijes kohas on lahti! Vähme waksjali peale — seal on läbi ööd lahti; tuleb

õdit, saab jälle ja seal on ka inimesi; on ka niisukefi, kelledel veel karmanis mõni kopikas on!... Tuled kaaja või, mis?“...

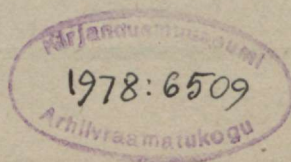
„Eh, mul ta üks õit! Mis siis minagi enam siin teen — lähme!“...

Ja paar jorutajat sammujivad wanakuwal sammul maja seinä äärest eemale. Paar teist olivad küljeli, porisje, müüri äärde maha sirutanud, kaks kolm noogutajivad peadega vastu seinä ja tegiwad nina ning suudega, külma müüri-ga, kõige õrnemat tutvust — eemalt kuulduš linnawahi wile — ägedad jookswad sammud ja veel kaugemalt koera haukumine ja õõwahi „flöba“ kõlin!...

Siis suitus Narwa une sülesje, wajuš une Sumala hõlma. Snnelift ööd, rahulift und!...

Ja need kaks?...

Sumal teab, kuidas nende aji waksjalis läks!...

Tohtri-kirjad.

J. Janski jutustus.

Geististanud C. M. Frauzdorf.

VI.

Kuni pimedani istusin ma seal kivi peal. Ma kartsin, häbeneisin, linna tagasi minna, sest et mõni tutaw jällegi mulle vastu ei oleks tulnud ja teatud kaupmehe üle pärima hakanud. Alles siis kui päike Looja oli läinud, kui kuu ja wäikesed tähekesed taewa serwalt ülesse kerkiswad — alles siis julgusin ma, taja kui waras — linna tagasi pugeda! Ja oma wärawate lähidale jõudes nägin ma ju kaugel oma ammeti wenna Benditski tuju paistwat. Kui arglik koer, kargasin ma wõerasse hoowi. Aga ta oli mind näinud, ära tunnud ja hüüdis nime pidi. Ma kartsin et jällegi piin peale hakkab — aga seekord ekhisin ma nii wäga. Ega Benditski muidu meist palju rikkam ja seega ka ettewaatlikum ole — tema on kawal rebane. —

„Ma käisin praegu teil, mu kallikene“ — algas tema oma loomulise lauluhealega — „Ära pane pahaks... mind kutsuti sinu haigete juurde... see on ikka nii: kui üks sureb — kohuwad teised ja kutsuwad wõeraid arstissi waatama!... Olin Olenowi ja siis ka selle wana piiga juures. See oli wäga hea, et mind kutsuti, aga mitte mõnda teist. Mina waatafin teie tegewust — kiitsin jeda heaks — andsin nõuu ikka neid rohusti pruukida, mis teie olite soowinud ja — ma pian teist palju, palju lugu — aga omaist jüdamest wõlbes — saadke need haiged — eemale!... Teil on koge mata üks, juba jurnud — sellest on küllalt — teised ei pia siin mitte surema!...“

„No kas Olenow ju ka nii kaugel on?... tuli kui kogemata küsimus, mu keelelt.“

„Hommitu oli weel karmikene, nüüd aga hoopis lõpemas: teda on kaupmehe jurn hirmus ära kohutanud!“... wastas Benditaki. Wõib olla et minuigi rohitus on ka waewaste juhtitud... kõneles tema hoopis kartlikult. Tall on palaw, wäga palaw — ja ma kardan tõsist juhtumist!... Ka Uttina

on halwas olekus — no teda olete ise jugu ülekätte lastnud minna!...“

Ma tänasin Benditskit. Läksin sõnalaujumata koju, wõtsin riidest lahti ja heitsin magama, kus juures teki üle pia tõmbasin, et mitte oma haigete kahwatanud nägusid näha!...“

...Hommitul leidsin ma Olenowi woodist. Ta ei suutnud enam wälja tulla. Ei jätanud hästi kõnelda.

„Kui wäga ma kartsin!... Kaupmees — misfugune terve mees — ja... sõneleb läbi kuiva kõha...“

Ja nüüfugust haiget piab rahustama, piab jüt ära jaatma?... Teele — surema?... Kui nuaga lõikas see mu jüdamesse. Aga mis pian ma tegema?... Mull on ju ka naene ja lapsed?!... Pisarjilmil jurusin ma omad tundmused maha ja hakkasin Olenowile wääkima, et parem on mägedesse jõita — seal on puhas terve, jõe ja kosutaw õht; seal jaate just praawima. —

„Seie on teil kardetaw jäeda! kinnitajin ma oma ette panemissi, aga ma jain isegi aru, et mu heal hoopis wõeralt kõlas.“

Argu uskugu — kes uskuda ei taha — aga ma wannun, et nüüd järsku pisorad mu filmist wälja püüdisiwad purskata!... Ma tahtstin Olenowi ette põlwili maha heita, temalt oma joowi tagasi paluda... aga see nõrkuse kiirg kadus — ja ma olin jällegi endine tohter!...“

„Ah, mis tee nii wäägite?... kas teil häbi ei ole?... kelleks te mind peate?... algasin mina.“

Ja — Olenow kutsus arstide nõuifogu kofku. Seda tegin ma ime ruttu. Ja mull ei hoolinudki neid hoiatada.

„Mis teie soowite?“... küsis Semenow, kui haiget oli läbi katsumud.

„Kõige ruttemat „mägedesse“ jaatniist!...“

„Ja jah — mägedesse, mägedesse!...“ hüüdisiwad kõik kui üksmees. — „See on temale terwiline!“...“

Olenow jurus, kui andeks paludes minu kätt ja mõdtis haruldase pitka pilguga...“

Nüüfama läks lugu ka wanapiigaga — ka temake sai „mägedesse“ surema — jaadetud!...“

Ja nüüd olen ma kõigest lahti: kaupmees on jurnud, Olenow ja wanapiiga

„ära jaadetud“ ja Gubkina ütles kirjaga mulle — kui inimestejuuretaiale — ära!...

...Kui kole ei ole kuristiku kaldal seista?... kui hirmus sinna alla waadata?...

Mull ulatas waewalt paari kuu elamiseks raha. Kui see otja Jaab — mis siis?... Ma õpisin, tegin eksamid läbi, wõtsin naese; on poeg, — ja nüüd — nüüd ei saa mull enam süüa ei juua olema — ei oma, ei naisel — ei pojal?!... Musta töömees tunneb puudust — ta otsib — leiab jälle tööd — Jaab leiba; aga meie sugune haritud inimene — ei kõlba kuhugi! Ta on kui sündinud jant — kell diplom taskus!... Ma oledis wiist enesele ise otja teinud, kui mind mitte elusaatus ühte urfasse poleks tõuganud, mida ma unesti ette ei kujutanud. Miljonär Pratin ajutas ühe uue suwituskohta, kuhu ta peale kõige ka tohtrit tarwitas. Üks oli jeal olnud, aga mitte läbi jaanud — ma wõtsin koha wastu. Siis sinna. Sõin puhtas restoranis lõunat, jõin ühe ainja piijutekse klaasikese wiina ja jõin ühe ainja kotleti ja maksin 40 kop. nende eest! Aga ma pidin oma naese ja lapse elul hoidmise eest ette waatlik olema!...

Ma pidin, endise tohtri elufirjade järele, kõige enne miljonäri proua Promõssõhli juurde minema. See on üks iseäraldane elukas selle jupelus kohas, tall on ime pitt nina ja kõige suurem Pratini sõber. Tema ees käiwad kõik Niotti elanikud „tagumiste jalgade“ peal.

„Mull on auu end teie walgustatud kõrguetele esitelleda!“ lausun mina tema rikkalikult ehitatud tubadesse astudes ja tema kesse ette seisma jäedes.

„Ah, teie oletegi see uus tohter?!... wastas see imeloom, omi ninaprilla eesti ära wõttes, sõhwa peal lesides. „Astuge mehe poole, tema elab siin kõrwal numbris — siisse!... Aga ei — mis suguste haiguste peale teie „meister“ olete?!...“

„Seesmist!“ wastan mina, endise tohtri kirjadest nähes, et temast teine pool, üks 80 a. wanakene, jeesniist jookswat tõbe põeb.

„Aha, no hea küll; minge siis pealegi a kui jealt tagasi tulete, siis pöörake seie siisse ja rääkige ära — mis leidsite?!“...

Kumardan — lähen.

See on üks kahju awaldaw wanake. Temal ei olegi jeesmine jookswa haigus — tall on kuuw tõbi — aga kuidas siis olla?... kas arstida wäetit wanakest — wõi kuulda tema noort, täiswerd naist?...

Tulen tagasi; teatan.

„Kas teate. Temal on ifka rinnus, wõi all pool — jookswa. Kirjutage rohtu, mis jeda wälja ajab?... Ma palusin teie eeskajjat — aga see oli niisugune — et mitte midagi ei mõistnud!... Kirjutas ka kaks kolm retsepti — aga haigus ei parane, ega parane!“

Sügawaste õhates — kirjutasin rohu ja läksin wiindasse numbrisse.

„Teie lähete sinna?“ tähendas miljonersja sõrmega näidates — „Ma palun, kõige ifka sinna, peale meid — jeal on nii ja niisugune haige — ma kardan!...“

Wiindamas numbris on üks kindraliproua. Ka üks Balsheki aegne wanake. Ka tema lesib oma raswase kõhuga diwani peal. Ma kuulan ja kuulan — kui üle pea niisuguse raswase lihatombu alt ka midagi weel kuulda wõib — aga ei kuule miskit kõbinat ei ka kribinat, ei rinnast, seljast ei — mujalt.

Ma andsin tale nõuu, endise tohtri eeskirjade järele käija ja raswa lahutusjeks, karastawat wett juua.

„Teie peaksite rohkem õhus jalutama?...“ annan talle nõuu.

„Ah Sumalukene — siin on niisugune wasumeelne feltskoud... et ma sugugi rõõmus ei ole — et seie juhtujin!... See miljonersja — kas nägite teda?... See on see esimene siisalik, et ma kambriist wälja kardad tulla!...“

Ka tema annab mulle wiis rubla ja küsib end minu poole kumardades:

„Delge mulle, olge nii head — ise eneste wabel — mina ei ütle jeda kellelegi — kas on tõsi, et temal — jellel miljonersjal — kuidas nüüd kufjutakse?...“

„Tema ei kaebanud miski üle?...“ imestasin mina.

„Teie teda ei waadanudki?!“...

„Ei!!“...

„Ah kahju!... wäga kahju!... kuidas wõib niisugustega ühes, ... eht lähidal elada?!“...

Mu eel käinva tohtri eeskirjade põhjusel, pidin ma kolmele korrale jellest „kurjaalisi“ wälja kaima ja jällegi sinna tagasi minema, et mitte mõnd haiget haawata... Ma ei tahtnud mitte enne A. juurde minna, kui B. ei olnud näinud ja B. juurest ka enne mitte D. juurde, kui X. ei olnud käinud... Seda mitte tehes, langeda kohe nende põlg- tuse alla!... Ja ühes jäärases iseäraldases kambritehes on teegi hobustepidaja oma tädiga rohitsemisel. Temal on terve tosin kõige paremaid traawliji maailmas, kesje igariigi pealinnaodes wõistlujel — jooksu — on ja kolm hooste kaswatuise kohta, kus iga täk- kutjälä 3000 rubla maksab!... Kui süündinud kaupmehe poeg — on ta oma rinna üle- liigjel liialdusel ära rikkunud. Ka kopsjud ei ole enam terwed. Tema rohitus on lihtne, aga kaua kestaw. Waerwalt olin ma temaga walmis, kui ta tädikene — pitt tugew naes- terahwas — sisse astub — depoja wälja saadab, ukse lukku keerab, minu öla peale oma käe paneb ja algab:

„Nagu mulle on räägitud, on temal — depojal — see haigus hoostest külge haka- nud... Ei ole ime, ta meheke mujal ei seisagi, kui hooste hullas!... Ja need hobused?!... Kas teate: kui nad jooksewad — muidugit wõitu — siis on ta mittu päewa jõwmeta!... Kas wõidawad, wõi ei?!... Muud tall mõttes ei olegi!... Siis on tall kõht lahti, siin ja seal häda, walu!... Jääranis see Kretsette — olge nii lahked ja juundige teda, et ta jelle Kretsette ära müüks?!“...

„Misjuguise Kretsette?“...

„Hobuse, jelle Kretsette muidugit!... See traawel, walfjashall!... Kas te seda weel ei tea?!... Ta maksis jelle eest 11,000! Loom on ju wana, ei jaks enam joosta, wõita... Kas te ei jookseks...“

„Mis te jooksite?!... Kas temal kopsjud kohal, süda terve — pean ma teda ka läbi waatama?!“...

„Mis jeal waadata — aga kui tohter — wõite teie küll — ma usun et see teie otse- kohene kohuski oleks olema — temale rää- kida ette panna...“

„Mu Zumal — kas jelle hobusele wõi, mis?!“...

„Ah mitte!... Mitte hobusele rääkima, ei

iaga jelle hage depojale, jellele peaksite rää- kima ja ettepanema et ta jelle Kretsette ära müüks, see ei jõe, ei joo — ei maga noh!... Ja wõidu peal jäeb 2¹/₂ minutit hiljemaks!... Zumala eest, kui nüüd jälle telegrammi saab — siis ta kohe kõhuhaigeteks jäeb!“...

Mulle tungis higi ihu peale jeda pihti- mist ja hobuste lugu kuuldes. Ma tõutafin jeda teha ja peasefin lukutagast.

...Mlla wõdrastejaali astudes läffin kohe haige juurde ja rääkisin:

„Ma jookseks, et teie jelle Kretsette ära müüks?“...

Hobuseperemees wahib mulle wiltu näkku — kuna aga tädi minu seljataga hüüab:

„Nii ruttu kui wõimalik!... Tõeste, nii ruttu kui wõimalik!“...

„Ja — nii ruttu kui wõite!“ finnitau mina kui ilus papigoit temakeje järele.

(Lõpp wiimases andes).

Weite wiperns.

Kuulsa Poolatirjaniku Henrit Sienkiewitsh'a naljajutt
Eestitanud W. Rind.

II.

Neiu Looora seisuford oli piinlik.

Appi hüüda? Tõusewad inimesed ülesse. Ja teie rebasteraudadesje wõieks jäeda, et hommiku kõik linnalased teda siit leiaks — see oleks palju hullem olewat.

Ka tundis ta jalas koledat walu.

Ta filmeejine löi mustaks. Minult Hansu kwi kuju paistis, kui läbi udu weel tale wastu.

Ja siin — siin kautas ta oma meelemõis- tuse, ning kukkus pitkali maha!...

„Di, oi — kui ta sõge nüüd koguni ära sureb?“... käis aimdus walguna Hansu piast läbi. Mis saab siis minust?!... Ja tõesti puuakse mind siis wõllasse!“...

Hansu juukfed tõusewad jeda nähes ja mõeldes püsti.

Ei olnud midagit parata, Hans pidi neiu- keje jalad rauast lahti peastma, kuid neiu

oli kui jurnud. Ta ei liigutanud oimugi. —

„Mis niiid?... kas ongi jurnud?!...“

Nuttu haaras ta eluta keha oma julle ja jooksis neiuksesse korteri poole. See oli lahti. Ta pani oma koorma ettevaatlikult woodi peale maha ja hakkas juure ette waa-
tusega tema rindade pealt riideid, nõõpideft lahti arutama. Siis tõi küllma wett, kastis sellega neiu otjaefiit, põski ja huuli.

Wiimaks tuli jügarw „ah“ neiu huulilt ja ja pööris järsku filmad seinu poole.

Hans kobis tajafesi neiu korterist wälja. Tall oli heameel et neiu, ehk küll weri-
waenlane, onnmeti filmakejed lahti oli löö-
nud ja ülesse tõusnud!...

Teisel hommikul ei ilmunud Looa mitte kauplusesse. Wõib olla et tal häbi oli, wõi tahtis ta Hanjule kätte maksta.

Sellejama päewa õhtul kufjus ajalehe toimetaja Hanju rufikawõitlusele; jai aga ije nõnda läbi fopitud et mitu aega weel fodus maas wedeles. Selle taga järjekst oli jee, et „Struk—Dili“ elanikud omad mudised hoopis hiljemine kätte jaiwad kui muidu. Kuuldus kaffiwõitlusest lagunes üle linna laiali. Mitmed naerfivad et nabad wari-
fesiwad, teifed aga jülitafiwad ja lafjiwad eemale. Sellepärast afus uus wiha Hanju fildamesse.

Amerikas müüwad kaupmehed kõrtsniku-
dele jääd; mille peal wiin ja õlut peetakse, et wärske ja külm oleks. Siin pani Hans tähele, et tema käest enam kesk jään ei osta. Tema jäatagawara hakkas kofku julama, kuna aga Looa poodist ühtelugu jääd koor-
mate kaup wälja wiidi.

„Miks teie minu käest enam jääd ei osta?“

küfjis ta ühe möõdaminewa kõrtsniku käest

„Sellepärast et teie ju jääd ei müü!“....

„Kuidas nii, ei müü?!“....

„Ega minagi tea, miks te ei müü!“....

„Aga ma müün ju jääd?““....

„Aga mis jee fiis jeeal fildi peal on?“....

Hans waatis ja kahwatas ära. Sõna „jään“ ette, oli keegi felm „ei müü“ kirju-
tanud, nii et fält „ei müü jääd“ täiesti wälja tuli. —

Hans karjatas ja jooksis Looa poole.

„See on alatu tegu!... Mis oled ja mu fildi peale kriipjutanud?“....

„Mis?... Mis ma olen kriipjutanud?!“... küfjis neiu rahulikut.

„Sa pead mulle jää wäljamaksma!“....

„Ja jelle peale hakkas ta kui meeletu fi-
jendama. Kõif ümberkaudne rahwas jooksis jelle fiija peale kofku.

„Appi, appi!“... hüüdis neiu Looa. „Hans on hulluks läinud!... Ta ajab hullu juttu fuust wälja, kui oleks mina temale ei tea mis, kuhugile kirjutanud!... Mina ei ole mitte midugit kirjutanud!... Ehk mis juut-
fin mina, üks naesterahwas talle fiis kir-
jutada?... Ah Jssand, oh Jumal — mis ei pea kõif ära nägema!... Silmad kriibifin ma tall piast wälja, kui wõifjin!... Ma olen ükfi ja naesterahwas pealegi — ta tapab mu ära fiin!“....

Peale jelle hakkas ta haledaste nutma.

Jnimetjed kes tema poes oliw, ei tead-
nud mis juhtunud oli, nägiwad aga noore neiu pijaraid ja jellest oli küll. Nad haara-
fiwad Hanju kraest kinni ja wirutafiwad tema jäherduje juure hooga poest wälja et ta üle uulitja oma poodi fisse lendas! —

...Nädali päewade pärast figns Hanju poe ette fuur fhilt, mille peale ahw neiu Looa riietes maaltitud oli.

Shildi alla oliwad juure fuld tähtedega fõnad maaltitud: „Kauplus ahwi all!“....

Kõif jookfiwad jeda imet filmitjema. Ka neiu Neimann. Aga fhildi peale omi filmi tõstes, kahwatas ta näust walgetks kui lumi kui toibunud oli, fiis fõnas:

„Kauplus ahwi all!“.... Kas see fiis mõni ime on kagne elab ja kauplufe peal!“....

Aga fiiski näis jee hoop talle fildamesse mõduwat.

Lõunal kuulis ta kuidas koolilapjed maga-
fimi juureft möõda minnes fifajiwad:

„Kauplus ahwi all!... Kauplus ahwi all!...“

Aga Jumala ette — jee on ju neiu Looa!...

See oli liig!...

Selsamal õhtul ütles Looa ajalehe toi-
metaja wastu: „See ahw olen mina, aga ma jaan asja nii kaugele ajama, et tema minu juures olekul oma ahwi maha peab wõtma ja keelega puhtaks laffuma!“....

„Mis tahate te teha?“

„Ma lähen homme tohtumitu juurde!“....
Ja teifel hommikul astus neiu kindlal

jammul üle uulitja Hansu poodi ja lausub:

„Kuulge ijand?!... Ma tean et mina selle pildi peal ahw olen — lähme kohtuniku juurde — mis tema sellest looft arwab?!...

„Tema?!... Tema ütleb jeda, et mina oma uste kohta mis tahte maalida wöin!“...

„Saame näha!“...

„Baene neuu juutis juure meelepaha pärast waewalt weel hingata.

„Aga kust teate et jee ahw just teie olete?“...

„See on minu kindel arvamine ja jeda tõendawad kõit!... Müüd lähme aga kohtusje!... Ja kui teie mitte heaga sinna ei tule küllap teid politseinik sinna toob!“...

„Hea küll — ma tulen!... sõnas Hans jelles arwamises, et wöit temale jääb!“...

Mõlemad paniwad poe ukseid kinni ja läkfiwad.

Teel murdsiwad jündmuse üle pead.

Kohtuniku juurde jõudes, tuli neile aga meelde, et nad kumbgi Inglisekeelt ei mõista!...

Mis nüüd teha?!...

Aga üks ole politseinik, üks endine Poo-lajuut, kes kõit keeled kõneleb?...

Selle poole nad läkfiwadki.

See istus aga ju koorma otjas, ohjad pihus — et jaabastega mööda maad ilmat, kauplema minna.

Kui nad temale oma asja ette oliwad pannud, kijendas jee juure healega:

„Põrgu wöite teie minna!... Kõgu linn ei jaa teie kahe nāraka pärast, ei õdse ega päewa — rahu!... Terwe aasta kannate teie ühti ja neid jammusi jaapaid!... Mull pole aega — ma lähen kaubale.“...

Ta jöitiski.

„Peame homseni votama?“ lausub Hans.

„Mina pean votama?... Ennem juren ma; ehk wötate teie oma ahwi maha?!“...

„Ei wötta!“...

„Teid punakke ülesse, küll näete?!... Ma jaan ilma politseinikutagi seal walmis!... kohtunik teab ijegi, mis asi meil seletada on!“...

„Lähme siis pealegi ilma politseinikuta!“ wastas Hans.

Läkfiwad.

Aga jee kord effis neuu Looora wäga ras-keste. Minus mees kes linnas nende süü

asja ei tunnud, oli kohtunik. Et ta ingliskeelt kõneles, ütis jai ta nende juttust wäga wiletsalt aru.

Wanakene walmistas parajaste leroad kui tülitsejad jisse astujiwad. Ta wöttis neid, nagu igauht, lahteste wastu.

„Näidate keelesid mu lapsed?“... ütles ta nende poole pöördes. „Annan kohe rohtu!“...

Hans ja Looora hakajiwad kättega näitama, et jeda mitte tarwis ei ole ja neuu lausub: „Mitte jeda!... Mitte jeda!“...

„Mis siis?!...“

Kuid jün tungijiwad kaebajad üksteise wöitu ette. Hans ütles sõna — neuu kümme!...

Kui sõnad ei mõedunud, siis wöeti käed jällegi platši ja nende wehklemises oli neuu Looora wäga waper. Ta raputas neid seie ja sinna, kui see ei mõedunud, siis jurus neid wastu rindu, märgiks, et temale olla ülekohut tehtud jne. —

„Aha!... Mõistan!... Mõistan!“... ütles selle peale tohter ja tegi juure raamatu lahti mis küll protokollu raamat wöis olla, kuhu ta kohe kirjutama hakkas. Siis pööris ta Hansu poole ja küsis, kui wana ta olla?...

„Kolmkümmend kuus aastat!“... wastas küjitataw.

Neiu Looora oma wanust küll hästi ei mälestanud, aga jüski arwas end kahekümne kuue ümber ifka olewat.

„Dubli!... Aga nimed?“...

„Hans!“

„Looora!“

„Jlus; aga ammet?“...

„Kauplemine!“...

„Wäga hea!“...

Weel oli üks küsimine, aga kohtuskäijad ei jaanud sellest mitte jagu, wastasiwad jüski hea õnne peale „jah!“...

Tohter kirjutas kui walmis oli, siis notu-tas peaga ja lausub:

„Kõit on korras!“...

Tohter wajutas raamatu kinni, tõusis laua tagast ülesse, astus tülitsejate ette, andis Hansule kätt, kuma aga Looorale isalikult juud andis.

Sellest lahkest ümberkäimisest arwas Looora nuudugit, et asi tema kasuks on mõistetud ja lausub tee peal Hansule:

„Küll ma nüüd julle näitan!...“

„Näidake mõne muule mitte minule! was-
tas see rahulisel toonil.

Teisel päeval tuli politseinik nende poole.

„Kas soovite kohtuniku juurde minna?“
küsis ta.

„Me käisime ju!“

„Kui mis saite?..“

„Mu armas, meie ei tea veel dieti, kum-
mal pool võit on, aga ma arvan et mull!...
Minge ja kuulake järele; ka on mull nüüd
uusi saapaid tarwis. Kui waja — seiske
mõne sõnaga minu waeje naesterahwa
eest?!“...

Politseinik läks. Tuli aga ju weerand
tunni pärast, inimestest ümberpiiratult tagasi.

„Koh mis on?... küsijiwad ootajad.

„Do, — kõik on, selles kõige paremas
korras!“... wastas küsitaw.

„Mis kohtunik mõistis?!... Kummal on
õigus?!“...

„Mis wõis tema paha mõista?... Ta
laulatas teid kofku...“

„Mis?!“...

„Ruda?!“...

(Sõpp Jõulu andes).

Kaks Amorit.

II.

„Ma lasjhin heila üht toatüdrukut!“ kistles
wäikene Amor julgemalt.

„Do wa jahupea, üht tuatüdrukut, — kas
sulle mitte enam muud piikku ei puutunud?...
naeris wanem Amor laginal. „Minusugune
enam niisugustega ei tee asjagi!... Ma
näen et sa igatipidi weel kollanoff oled ja
sellepärast wõttan sind oma juurde weel
kooli!... Me hakame kahetei üheskoos jahi
peal käima!“

„Tänan sind!“...

„Aga ja pead igas asjas ja igal pool

— minu sõna kuulma! Pead õpima igate
pidi nii lastma ja nii trehwama kui mina
lasen ja trehwan!“...

„Tänad wäga!“...

„Sa pead minu sõna kuulma, käsku täitma,
ning igas asjas minu alla heitma!... Pead
õppima jell ajal lastma, mill see tulu toob.

Õpimine ja peatingimine on see: mitte mil-
lalgi ära lasje, kui näed et meesterahwas
naesterahwast lahkus on!... Kui aga nad
kõrwuti jalutawad, paned tähele, kui naes-
terahwas nagu ju meesterahwa käe peal
tuetades talle paluwal pilgul näkku waatab
— siis ära enam wiibi — ruttu wõta oma
wibu ja nooled ja lasje; lasje enne ikka
naesterahwast, siis aga ka ruttu meesterah-
wast!... Ja ma olen kindel, et sa ikka ühte
nendest trehward, enamaste ikka naesterahwast
— aga mõnikord ka meesterahwast ja wäga
arwa — mõlemaid!“...

„Dlen püüdnud ka paariji laske — aga
ikka ei ole trehwanud!“...

„Wõib olla et sa ka arusaamise puudusel
abieliu paariji lastsid?... Siin ei wõigi
enam midagist parata!“...

„Aga millest wõib ära tunda, kes paaris
rahwas, kes jälle mitte paaris onwad?“...

„Selleks peab meil filmad olema — fil-
mad ja ka nina!... Mis Amor ja muidu
oled?... Seda wõib ju kohe, esimesest filma-
pilgust ära tunda... aru saada. Peab nä-
gema nende filmist, kuulma kõnest, mõistma
mõttest!... Ruda nad üksteise wastu endid
ülewel peawad... üksteisega ümber käiwad...
üksteise otja waatawad!... Mina siin enam
mitte ei effi. Ju kangelst tunnen ma ära, mis
loomad mulle wastu tulewad!“... Zuttust,
kõnest, on neid wäga kerge ära tunda!“...

„Aga kui nad ei kõnelegi?“...

„Eh „wisikene“!... Ei kõnele?... Ka wai-
kuniest wõib wäga hõlpsaste arusaada, kui-
das asjad seisjawad! Kui wallalised inimesed
waikiwad, siis seda enam räägiwad nende
filmad, südamed, ohkamised!“... Praegu on
meil kõige parem lõikuse aeg — kewade. Ja
siis juwi. Talwel on kõige hullem — siis
lesi parem kodu ja ära wälja tulegi!“...

„Ma tahajhin heal meel el panka astuda!“...
teatas korraga wäikene Amor.

„Kuhu?... Misjuguje pank?!“... imestas wanem Amor.

„Üksta kõik misjugujaesse!“...

„Miksparaft siis?“...

„A nõnda, wõi ehk poisikejeksfi. On ju peal piisikesi poisikesi küllalt teenistuses!“...

„Misjugune Amor sinust sell moel tulla wõib, kui sina mõtted ja aimed panga poisikesi kõha peale käiwad?... Häbi sulle, häbi, häbi!... Mis on meie pank? Mis raha, mis riffus?“...

„Ma saaks siis ehk niigi palju, et omale ka Prantjuse jaia ja thee worsti osta!“...

„Eh wennas!... Nagu ma näen, oled ja weel täis piimahabe — mina ei ole weel omas Amori ammetis ei jaia iga worsti ostnud — jeda kõik olen ma oma ofawa töö eest auuga omale teenida ofanud!... Ja sina lähed pank!... Kas ja sealt arwad kõhe omale Prantjusejaiad ja theeworstid suhu lendama?... Do rumalust, oo lapsikust!... Tule, meil ei ole enam aega — näed sealt lähewad paarid!... Mine katju nende kallal oma noole ofawust!“...

„Palun andeks — lähme!“...

Ja mõlemad noored, armu Zumalad kadusiwad mu filmist, rahwa murru jekka ära!...

F. Diogen.

Märkused kaastöölisele.

Nii mitmelt poolt on meie töö üle, meie nii mitmesugused küsimised jisse jaadetud. Paljud ihkawad teada saada, mikspärast me oma lendlehtede nime muudame? Olgu siin neile seletatud: trüki seaduse järele ei wõi rohkem kahte wäljaannet ühe nimega, ühe aasta sees mitte ilmuda. Teised tahawad

teada saada, kui kaua neid leheküsi wälja-
anname? See on ükskeerulisem küsimus.
Sest tema sühib ühe olemuse elu ehk jurma
peale. Olgu siis ka neile teada: nii kaua
kui wõime. Kui meie wäikene lugejate ring-
kond meile ja me tööle mitte „kanna pealt“
jelga ei pööra, kui ta tulewikus meile truuks
jäeb ja weel uusi sõpru kaasa kamandab —
siis Zumala nimel — ifka edasi! Kolmandad
olla nukrud, et Ladina keelsete tähekestega
mõned laulud oleme trükinud — nad waeje-
kesed ei saada mitte aru! Siin soowiks ma
kibedaste teada: kui palju on neid, kes L. f.
tähekestega kimpus on? Neljandad tahawad
„põnewaid, tõmbawaid, pikkiromaniid“ meie
leheküsetesse. Nendele peab nõuu andma,
waitjel kombel parem tööle hakata, kui et
hirmu ja wereromaniid lugeda. Meie piüame
näituste ja eekujude tõttu, oma kallist sugu-
rahwast karstkele, ifeteadwale eluraale juha-
tada — mitte ilma siki pusside ega piikide
abil tema kallist aega ja meelerahu kibwti-
tada. Küll soowiksime aga oma kaastöölise,
kui ka rahwa elutundjate poolst teadusi —
mis arwab rahwas meie tööst? Mis soo-
wiks ta kõige enam nendest leida ja mitte
leida? Sellega ühineksime ifka enam ja me
saaksime piüüdma oma lugejatele ifka enam
ja enam meelepäralisemaid palasid pauna
pistma.

Lahesti on sel aastal meie tööd toetanud
nii mitmed kirjamehed. Paljude tööd oota-
wad tulewal aastal järge. Nii mitmed laulu-
linnud on omi lahkeid mõlgendid meie-
awaldamiseks jaatnud. Neile kõigile „palju
aitäh!“. Goidkem kokku, ühijuses on tugevus
ja piisiwuses on wõimalus, midagit kalli
Gestirahwa heaks korda jaata ja ära teha!
Suurt me ei taha, paljut ei piüia, kui niigi
palju saame et trükk ja paber tasa — siis
tänu taewale! Ega rikuses önn aju, ei kül-
luses rahu lasu!

Edespidi jeks olgu meie auustatud kaas-
töölisele teatada: kirjutage lühidelt, igas
sõnas lehwigu waim, igas lauses elu. Piüidke
ifka pilklikult asju maalida ja lihtsalt elust
enekest lookefi päewa walgele tunna, nii et
iga wäiksem kui tüki, piisem kui loojupite
luu meie luust, liha meie lihast oleks olema.
Wäga loomutruult kirjeldab ja kujutab meie

truu kaastööline, neuu M. S., siis G. K., ja E. J. ning J. A. J. kellede fulgedest tulewal aastal nii mitmesugust maitsewat pala, oma lugejatele ette jaame panema. Händ G. K.—ll. T. on meile ühe huwitawa luuleunistuse, jutujumel sisse jaatnud, mida me tema liia „huwituse“ pärast jäärastel kujuril küll tarwitada ei saa, olgu siis ümber tehtult. Ehk leiab noor julemees midagit lihtsamat ja loomulikumat? Jäame ootma! — Händ J. S.—h. N. on kena jutustuse hakatuse „Surma ettekuulutaja“ meile sisse toonud, aga lõppu mitte. Palusime ka lõppu, sest miidu ei suuda me temaga midagi teha. Terwisid! —

Peale nende tööde on meil õnneks läinud, nooremehena siit ilmast lahkunud kirjamehe D. Toominga, üli liigutawat ja põnewat romani „Mets lill“ omandada, millega me tulewa aasta esimesest nr. peale jaame algama ja mis peaaegu aasta lõpuni saab jooksuma. Tema kõrwal jaawad mitmed lühemad jutud, palju luuletusi, teadusi jne. ilmuma: ka on meil kindel lootus oma kuulehekesi poole suuremaks teha, hinna aga endiseks jätta, mis sell nähtusel wõimalikuks saab, et iseäranis wiimastel ajal, meie tööst elawalt aja on hakatud wõtma.

Narwas, Oktobri kuul
1903 a.

Kõige suurema auustusega
E. M. Franzdorf,
lendlehtede wäljaandja.

Leidused.

Kuulus lahutusteadlane, juure lahutus-kunsti maja omanik, prohweesfor Aleksander Wasiljewitsch Bell, on uueimal ajal nii wäga palju, maad ilmat imestama panewaid uudisi, arsti ja rohuteaduse põllul, ülesse leidnud. Meie ruum ei luba neist kõigist oma lugejatele piltisi waimu filma ette seada, teeme ainult paariga pisut tegemist. Kuulus harit-

lane on mitmed wäga mõjuwad rohud, nii mitmeist loomade riigis elutsuwatest, loomade jäufestest, nagu kopsudest, maksadest, südametest, kõhukiledest, peajudest jne. kokku seadnud, milledele nii mitmesugused Ladina-keelsed nimed on antud. Näituseks kutsuwad üht rohku „tserbriniks“, millega alles hiljuti üks noor, 15 a. poisitene, kes juba 2¹/₂ a. langetõbes oli haige olnud, terweks sai arstitud. Haigus käis poisikele wähest 5—10 korda päewas peale. Ta langes kui uimastusesse, pekkis kätte ja jalgabega ning ajas wahtu suust wälja. Oli ka kordasi kus kuni 20 korda waene pois langetõbe peale tulemist kannatama pidi. Kui jeda poisikest prohweesfori A. W. Bell'i parandusmajasse toodi ja seal tema seisuford järel katsuti, leiti et pois enne kõigiti loomulises seisukorras, terve ja erk, loomake oli olnud. Poisikele hakati, kolmkorda päewas tserbrini sisse andma ja imet juba esimesel päewal jäiwad langetõbelised maha langemised järele. Ja nüüd on sellest juba peale 10 kuud möödas poisitene ei ole selle aja sees mitte kordagi enam tõbesse langenud. Peale selle rohu ei ole haigele mitte midagit teist rohku sisse antud. Ka on haige selle lühike aja sees 8 naela rassemaks läinud. See on üks neist nii mitmeist juhtumistest selle rohuga arstimistest.

Teine jamaugune arstimise wiis sai ühe 60 a. wanaeidese juures korda jaadetud. Sel wanal inimesel oli alati kange peawalu, offendamine ja ilma uneta olek. Teda oldi juba peale kahtekümment aastat nii mitmesugusel abinõudel arstitud — aga kõik ilma-asjata. Ja kui kõik need aptegi rohud ühes koos oleks olema, saaks neist isegi terve aptek. Wanake oli nii kaugele, et ta enam tohtrisi ega ka rohusi ei uskunud, ei jallinud. Pealegi oli üks tohter ju wiimaseid arstimise abinõusid pruukimisele wõtnud ja kibwtiseid olluseid wanakele weresse lastnud. Nii kaugele oli temakeise seisuford, kui waest wanakest kuulsa prohweesfori A. W. Belli rohtudega arstima hakati. See oli minewa sügise, Augusti kuu sees. Tale sai kaks-korda nädalas „spermini“ nimelisi wedelikku naha alla pritsitud. Pärast poole aga üle pääwa. Ja warsti oli haiges muudatuft

märgata, offendamine jäi eimestel päewadel kohe järele; peawalu ei tulnud tihemine ette, kui paar korda nädalas; söögijätk kaswas, jõud kõvenes ja uni oli käes. Ja praegusel ajal tunneb haige enese niijuguses seisuforras olevat, mis ta mitte kolmekümne aasta sees veel ei ole olnud! Arwaste annab peawalu enesest veel tundemärki ja seegi sel põhjusel, kui haige mitmel päewal väljas wärskes õhus ei ole käinud.

Egas siis arstid ja nende rohud muidu maailmas ole.

Wahetamine.

Ma laulan talle laulu
Mis kiidab armastust,
Kui igawesti olnud —
Ja jäädwat pühadust!

Ja minu laulu mõjul
Ta nutab pisaraid,
Mis senini ta silmil
Ju hoopis wõeraks jäid.

Siis aga laulad sina
Sest samast ainest ka,
Ja sinu laulu mõjul
Ju naerab, naerab ta!

Oh wahetame kandleid
Ja lõbust laulu healt —
Et kauks rõhuw wanne
Mu armastuse pealt!...

Marie Haawa.

See walus on!

Kui walus on see, põues haawa kanda
Mis oma käsi sinna sisse lööb,
Ja ainult enesele süüdi anda
Et näriw mure hinge põhjas sööb!...

Ei aita see, et tahad olla uhke
Ei ühelegi seda näidata,

Et süda enam öitsema ei puhke
Waid et külm juba käinud üle ta...

Ei ükski uhkus unustada lase
Mis hingesse kui pitsar surutud —
Sa wangud walus — kuni sinu ase
Ei tunne sind — ja oled unustud!...

Marie Haawa.

Raljad.

Jja: Di, oi Kaarlake, kas jull häbi e
ole nii wäikest poisikest lüüa?!"

Kaarlakene: „Ah isa, sina ei häbene ka
jugu, kui minu pükkinattid maha lahed!..."

* * *

Noorik: „Aga Jüri, kell on juba 12 ja
sina tuled alles kodu ning oles laffutäis kui
figa! Arwa ommeti, kui meie lapsed sind
nii näeksiwad?!"...

Mees: No isegi mõista, jellepärast ma
just nii hilja koju tulengi, et sina nad päe-
wawatgad ju enne magama paneksid!..."

* * *

Koolipreili: „Nii pea, kui aga teie
majas festi, külge hakawasse haigusesse —
haigets peaks jäema — siis peate teie mulle
jeda kohe, wibimata, teada andma!..."

Koolilaps (mõne päewa pärast) „Minu
mamma on haige!"

Koolipreili: „Mis temal wiga on?"
Koolilaps: „Meie oleme ühe wäikeje
wennakese — juurde saanud; — papa ütleb,
et see ei pidada mitte külge hakkaw haigus
olema!..."

* * *

A. „Meil kummalgi ei ole raha; peaks
ommeti mõni tutawgi tulema, kelle käest
laenata saaks!

B. „See peaks minu arust üks tundmata;
aga mitte tutaw — olema!..."

Дозв. цензурою. — Юрьевъ, 19 авг. 1903 г.

Trükitud H. Pöber'i trükikojas, Narwas.

Th. Tomberg'i**suur mööblite kauplus ja töötuba**

Annan sellega oma auus-
tatud ostjatele teada, et
mina oma kõigugude pehmete
mööblite, Wiini toolide, puh-
wetite, kappide, kummutite,
laudade, peeglite, woodite,
matratside, reisipaunade, lap-
sewantrite, korvide ja firmide
magasini uude korterisse, Petrowski platši
äärde, kaupmeeste Tsugunowi ja Dultsewi
kõrwale maja nr. 11 wiinud olen.

Wõtan tellimisi uute asjade peale, ja ka
wanu teen korralikult ja ruttu ümber.

Soowitan head hobuse jalwi, mis ära
õerutud kohtajä ütlemata ruttu parandab.

**Uus walmis riiete ja peene-
kraami kauplus.**

Narwa, Zoaroru, Noosenbergi m. nr. 151.

Minu kauplusest on saadawal kõitseltsi
**meeste- ja naesterahwaste walmis
riided.** Kõit riided on hästi passiwalt
walmistatud. Moobid on kõige uuemad; ja
iwaranis **uudiseid on naesterahwas-
tele.** Mull on suur wäljawalik **manis-
kaid ja shlipusi**; maniska nõõpa, niiti,
nõelu, sidilinta, kindaid, kor-
setti jne.

Kes minu kauplusesse aga sisse astub —
see leiab tõesti meeldiwat kaupa — mis
osta sünnib.

Tellimised riiete peale saawad igal ajal
wastu wõetud, ja naesterahwaste, riiete
peale. Kõige auustusega **A. Schiffer.**

Narwas. S. Paap. Narwas.

Juhkentalis, Suures liinis omas majas.

Kõige suurem õmbluse ja kudumise masinate kauplus ja ladu

soowitab kõige suuremas wäljawalikus üleilma kõige kuulsamate wabrikute õmblus masinaid, nagu:

„Phönix“, „Centoni“, „Dürkopp“, „Original-Victoria“, „Kaiser“, „Daumann“ ja „Singer“

masinaid ja kudumise masinaid „Cloriosa“, kes oma headuse ja uuema aja
ehituse poolest ilma wõistlemata kõige paremad on. Et minu kauplus masinaid
ostjeteel wabrikuteest ja suurel hulgal ostab ja et mull peale masinate kaupluste
weel mitu teist kasutoojat äri on, siis teeb see mulle wõimalikuks masinad
10—15% odavamalt müüa, kui keegi teine, kes omad masinad paari kaupa
Poolamaa juutide käest ostab. Kõige nende ülem. nimetatud masinate peal
wõib peale harilise õmbluse ka kõige ilusamat kunstikkimise tööd teha.

Kirjalik wastutus 5 aastat — hinnakirjad — hinnata.

Uus moodi ja peenekraami kauplus

Narwas, Uues Petrowskis J. Kokk'a m., nr. 287.

Soowitan suure wäljawalikus kõige uuemate
moodide järele sügise ja talwekkobaraid, boasi, muh-
wisi, mütsisi, kleitide riidet, wärwisiidi, plusche riidet,
glpüre, tülli, tressenid, siidi- ja sameti paela. Beent-
kraami: shlipud, maniskad, rinna ja warruka nõõbid,
brossid, kammid, korsetid, nõelad, peiupoiste roosid,
pruut krantsid jne.

Naesterahwa kübarate garneerimine, ümber tege-
mine, kui ka kõigugused õmblus tööd.

Ka õplasi wõttan igal ajal, piikema ja lühema
aja peale wastu. Maalt tulejad wõiwad ka minu
juures korterit saada.

Auustusega **A. Treisk.**

Soowitan omast suurest walmis riie-
ete ladust meeste- ja naesterahwa
suweriideid, palituid, ülifondasid,
westisi, püksa j. n. e. Palun
adresfi meeles pidada sest, et minu
kaubad ostjeteel Peterburist saawad telli-
tud, süinsetest igatepidi paremad ja oda-
wamad on. Ostan linnu ja metslooma
nahkasi ja maksan head hinda.

Kõige juurema auupakumisega

Salilulla Fetkulin.

Juhkentalis, ragatka ligidal, Rosenbergi majas nr. 151.

Rätsepp J. Lofs

Narwas, Uues Petrowskis, Tallinna uul. Surwa m. nr. 52 (enne Siia majas).

wõttab kõiksugu mees-
rahwa riiete walmista-
mise peale tellimisi,
tellija oma ehk jälle minu
riidest, wastu. Et mul
wõimalik on otsekohe
oma ja wäljamaa
wabrikutejt riiet
jaada, mille headuse ju-
res festi fabelda ei juuda,
siis ei wõi ükski rätsepp
Narwas, odawamalt,
passiwamalt ja
wastu pidawamalt, mees-
terahwa talwपालitud ja
ülifondasi teha, kui
minu teen. Kes ei usu —
tulgu ja proo-
wigu!
Austusega J. Lofs.

Uurmaker

Bober'i

uuesti awatud uuri kauplus ja pa-
randamise töötuba.

Narwa linnas, Hermani uulitsas Weiseneni
majas, Dulstjewi kõrwal, müüb ja parandab
kõikesugusid uurisi ja kellasiid tuld ja hõbe
asju — paraja hindadega. Et ma kõik
tööd ise teen, siis wõim nende headuse eest
wastutada.
Walmis teenima Bober.

Olen Tallinnas pr. **Rebenitzi** käsi-
ja õmblustöökooli läbi teinud, elan
nüüd Narwas, Wanas-Petrowskis,
omas majas № 43 ja wõttan

**tellimisi kõiksugu näpu- ja
õmblustööde,**

peale wastu. Ühtlase aga ka **õpilasi**
igajuguse naesterahwa näputööde,
fleitide lõikuse, pejuõmbluse ja
n. e. peale, igal ajal wastu.

Käsi- ja näputöö õpetajanna

Julie Mudda.

Wiilirajumise töötuba

Narwas, linna sees, Suures uulitsas, Ignat-
sius'e majas nr. 3.

Teatan auupakkikult Narwa linnas ja
ümbruskonnas elawale rahwale, et mina
igajugusi wiilisi ja raspliisi, hoopis
odawa hinnaga ülesrajun.

Töö saab ruttu ja hästi walmistatud.
Ka ostan looma idrgi ja jarwi.

Kõige auustusega

J. Saaw.

Arstline, turnimine ja ihutriikimine

nü kui: kuiwalt, wajeliniga, terpentini-
niga, — mõlemad koos, — wibratsiooni,
ja tulise õhuga; elektriga ja induktsio-
niga.

F. Leidenius,

Ihutriikija Helsingist — Soomemaalt.

Narwas, Tombergi m., meest. gümnasi wastu.

Kust saab küll kõige parem ja odawam
puusärkisid (surnu firštud) osta?

Kust mujalt kui

J. Retsnik'u

walmis puusärkide ja puusärgi ehtede ladust

Narwas, Joaorus, Wakkali uulitsas

(S. Saap'i kaupluse wastas).

Suur wäljawalik, kuiwatud roosidejt ja
metall frantsiisi siidi, kaarust, kulda; koo-
silaste tarwitusi; maaldrite ja tislariite
tarwitusi; tapeeti, akna klaasi; pildi raami
liistusi; pappi, õmnejoowi kaartsiid, j.n.e.

Terwitades J. Retsnik.

Feodor Tshugunow'i

kaubamaja

Narwas, Uues Petrowskis, omas majas.

joowitab suures wäljawalikus parajate
hindadega (wäga kasuline sisseostukoht (kaup-
meestele) igajeltji kauba kraami: theed,
sukurt, kohwi, figuriid, püüli- ja ruffi
jahu, beerinaid, soola, igat feltji rauda,
lambi õli; ja palju muud feltji kaupa.

Rakweres

Siendab minu kuuluste tekkimisi ja müüb üfistuid numbrid ning wõttab ka kuulutusil lehefestesse wastu **E. Amberg**, omas raamatukauplus.

Pärnus

Siendab minu kuuluste tekkimisi ja müüb üfistuid numbrid ning wõttab ka kuulutusil lehefestesse wastu **J. Karu**, raamatukauplus.

Hungerburgis

Siendab minu asemel, minu kuuluste tekkimisi ja müüb üfistuid nr. ning wõttab kuulutusil lehefestesse wastu **J. Johanson'i** raamatukauplus.

Iga üks

kes meie kuulutuste töitu, midagi, lehes kuulutajate kauplustest ostawad — palume jeda kaupluse ja äripidajatele lastest meelde tuletada, kes jeda ifka alati teeb, sellele anname jõuluts ifearald-lale kingituse.

Kõik Kalendrid

on minu juurest kobe peate ümumisi jaada.

C. M. Franzdors raamatukauplus Narwas. Kaugemal elawale Cefilastele jaadan peftiga kodu, kui margid eht raha olen fätte jaanus.

Prillid ja näpits-prillid

fõit №№, **70** fop. tüff paremate Prantfufe optik-klaafidega, peentes niteleeritud raamidēs. Mitmeaastases tegewuses niifugufe kaubaga, olen niifangele jõndnud, et ife prilliklaafid №№ järele wäljawalitsjeda mõdistan, mis igauhele nende silmade mõdda on. Sellepärast igauks, kes minu juures prillid ostnud on, wõib neid mittu aastat järgimõdda ilma ümberwahetamata kanda.

Amerika kauplus

Suures uul., Linna majas.

fcaal kus iga aif **30** ja **70** fop. maffab.

Johann Ellenberg'i

walmis-riiete kauplus

Narwa linnas, Suures uul pagar Jungi nr. 4.

Zoowitab omaif juurest walmis riiete ladust waga kohaste hindadega palitud ja ülifondafid. Tellimised jaawad meeste kui ka naesterahwa riiete peale alati wastu wdētud ja töö puhtasti ning maitferikkalt odawa hindadega walmis tehtud.

Zoowi peale jaab ka järelemaffuga müüidud ja uued riided õmældud.

Kellel

äriaf mitte ei ditse, kes wõlgadega ifka wacwleb kes ei tea kuidas edafif jaada see andku kuulutus minu „Jõulu healtesse“ mis mitmes tubandes effempläris ilmub ja tema jaab

raha!

Woodi kübarad, boad, umbwõtid, kaaparid (lastele) igafuauifid ja felti ning hindadega

M-ile Kitain,

Narwas, Suures uulitias, nr. 5.

Uuride ja fellade ma-gafin, juures wäljawalikus, kuld ja hõbe asju, uuride feltiif ja ilustui. Parandan ja wastutan oma töö headufe eest 2 aastat.

A. Kitain,

Narwas, Suures uulitias. (Toone kauplufe fõrwal).

Annan aimpakkitult oma kaubatarwitajatele teada, et olen ünefti, juures wäljawalikus jaanud: Peterburi mehanikkifeft jalandude wabrikuit, igafuauifid meeste- ja naesterahwa, kui ka laste

jalandusid.

Palun lasteste waatama tulla.

Aimpakkitult **F. A. Scharonow.**

Narwas, Suures uulitias, nurga peal, wastu Peterburi wderastemaja.

Minu juurest on alati jaada: theed kohwi, jukrut, püülijahu, manna ja tatra-tangud, riiete ja maaldri wärwiifid; kattujepappi ja igafeltji randa, takku, maja ehitufe jäuks. Kes hümaff ifisse jaadab sellele jaadan kraami loju järelemaffuga fätte.

Narwas, Tallinna uul. omas majas, nr. 19. Aimpakkitult

J. Tshugunow.